

Sygn. akt III KRS 6/04

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 16 września 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner (przewodniczący)

SSN Herbert Szurgacz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Dorota Białek

w sprawie z odwołania Ministra Sprawiedliwości
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Nr [...] z dnia 18 marca 2004 r.
w przedmiocie odmowy stwierdzenia w stosunku do sędziego w stanie spoczynku
Sądu Okręgowego w [...] okoliczności powodujących utratę uprawnień do stanu
spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 września 2004 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

X., sędzia w stanie spoczynku, podjął pracę w Wojewódzkim Komitecie ds. Bezpieczeństwa Publicznego [...] od dnia 1 września 1955 r. W okresie od dnia 1 stycznia 1957 r. do dnia 31 sierpnia 1959 r. pracował na stanowisku starszego oficera dochodzeniowego w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w [...]. Po przyjęciu na aplikację sądową w dniu 5 października 1959 r. w okręgu Sądu Wojewódzkiego i objęciu stanowiska sędziego Sądu Powiatowego w [...], a następnie w [...] - od stycznia 1970 r. X. przeniesiony został na stanowisko Sędziego Sądu Wojewódzkiego, zaś uchwałą Rady Państwa z dnia 3 lutego 1983 r. został powołany na stanowisko Sędziego Sądu Najwyższego, które piastował do dnia 30 czerwca 1990 r. W okresie od dnia 20 grudnia 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. sędzia X. pracował na stanowisku sędziego w Sądzie Wojewódzkim w [...].

Minister Sprawiedliwości wnioskiem z dnia 8 września 1999 r. zwrócił się o wydanie decyzji, że do sędziego w stanie spoczynku X., pobierającego uposażenie w stanie spoczynku, nie mają zastosowania przepisy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 124, poz. 728 z 1997 r.) w związku z art. 711- 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 1994 Nr 7, poz. 25 ze zm.)

Zdaniem Ministra - fakt zatrudnienia sędziego X. w Wojewódzkim Komitecie ds. Bezpieczeństwa Publicznego w okresie od dnia 1 września 1955 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. na stanowisku starszego oficera operacyjnego uzasadnia wszczęcie postępowania w trybie art. 7 ust. 4 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607).

Uchwałą z dnia 16 listopada 1999 r. Krajowa Rada Sądownictwa w oparciu o powyżej przytoczone przepisy wszczęła postępowanie wobec X. o stwierdzenie okoliczności powodujących utratę uprawnień wynikających z prawa do stanu spoczynku.

W swych wyjaśnieniach X. stwierdził, że w czasie jego pracy w Wojewódzkim Komitecie ds. Bezpieczeństwa Publicznego nie wykonywał

jakichkolwiek zadań związanych ze zwalczaniem organizacji lub osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej [...]. Wyjaśnił, że w Wydziale III, tzw. sekcji niemieckiej, w zainteresowaniu której pozostawały przejawy antypolskiej działalności organizacji niemieckich wśród tzw. autochtonów pracował bardzo krótko, a praca jego polegała głównie na przyuczaniu do zawodu, nie podejmował żadnych decyzji, nie pracował samodzielnie, wykonywał wyłącznie czynności zlecane przez kierownika sekcji. Nadto wnosił o przeprowadzenie dowodów osobowych na te okoliczności. X. wyjaśnił również, że do pracy w Wojewódzkim Komitecie ds. Bezpieczeństwa Publicznego trafił z własnej inicjatywy w czasie, gdy rozwiązano Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego i angażowano do Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego absolwentów wyższych uczelni w ośrodkach akademickich.

Uchwałami z dnia 12 grudnia 2000 r. i z dnia 15 marca 2001 r. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła wniosek Ministra Sprawiedliwości - opisany na wstępie - uznając go za zasadny. Rada oparła się na danych osobowych akt zainteresowanego z zasobów archiwalnych Komendy Wojewódzkiej Policji [...], a przede wszystkim na Instrukcji Nr [...] z dnia 8 października 1955 r. dotyczącej zadań wykonywanych w latach 1955-1956 przez Wydział III Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, w którym to pionie pełnił służbę zainteresowany.

Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając w dniu 11 stycznia 2002 r. sprawę ze skargi X. na uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 marca 2001 r. uchylił zaskarżoną uchwałę oraz poprzedzającą ją uchwałę Rady z dnia 12 grudnia 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny nie zgodził się z poglądem reprezentowanym przez Radę i Ministra Sprawiedliwości w jego piśmie z dnia 19 grudnia 2002 r., iż "sam fakt pracy w strukturach bezpieczeństwa publicznego w latach 1944-1956 winien skutkować pozbawieniem sędziego lub prokuratora prawa do stanu spoczynku i wynikających stąd uprawnień, w związku z czym nie jest potrzebne badanie, czy sędzia lub prokurator pełniąc służbę w organach bezpieczeństwa publicznego wykonywał osobiście czynności represyjne wobec osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego". Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego sam fakt pełnienia służby w

organach bezpieczeństwa publicznego nie powoduje automatycznego zastosowania art. 7 ust. 1 pkt 2 cytowanej powyżej ustawy, gdyż wymaga to wykazania, że wykonywane podczas tej służby zadania nie miały charakteru represyjnego, tak więc o zastosowaniu art. 7 ust. 3 pkt 2 decydować, zdaniem Sądu, musi rodzaj i charakter wykonywanych podczas służby zadań. Naczelny Sąd Administracyjny postulował przeprowadzenie dowodów z zeznań osób, wskazanych przez zainteresowanego jako świadkowie.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, Rada nie odniosła się do argumentacji zainteresowanego, że zajmował się on tylko antypolską działalnością organizacji niemieckich, czego nie można uznać - zdaniem tego Sądu- za zwalczanie organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że "postawienie znaku równości między zadaniami wyznaczonymi przez Instrukcję, a rzeczywiście przez zainteresowanego wykonywanymi nie jest prawidłowe, gdyż powinność rzeczywistością nie jest".

Krajowa Rada Sądownictwa ponownie rozpoznając sprawę uchwałą z dnia 18 marca 2004 r. odmówiła stwierdzenia okoliczności powodujących utratę prawa do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku wobec zainteresowanego X., nie uwzględniając w tym zakresie wniosku Ministra Sprawiedliwości. W opinii Krajowej Rady Sądownictwa wniosek Ministra Sprawiedliwości, że do sędziego w stanie spoczynku X., nie mają zastosowania przepisy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.

. Nr 124, poz. 782) w związku z art. 711 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 z późno zm.) - nie jest zasadny. Bezspornym faktem jest, że X. podjął pracę w Wojewódzkim Komitecie ds. Bezpieczeństwa Publicznego w dniu 1 września 1955 r., gdzie był zatrudniony w charakterze oficera operacyjnego do dnia 31 grudnia 1956 r. W okresie tym pełnił służbę w Wydziale III w sekcji niemieckiej, w zainteresowaniu którego pozostawały przejawy antypolskiej działalności organizacji niemieckich. Twierdzenie jego, że zajmował się tylko tymi sprawami, że działania jego nie były

skierowane przeciwko osobom i organizacjom działającym na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego - nie zostało podważone.

Mając powyższe na uwadze, w świetle zebranych dowodów KRS stwierdziła, iż służba X. w organach bezpieczeństwa w sekcji tzw. niemieckiej w okresie objętym wnioskiem Ministra Sprawiedliwości nie była skierowana w osoby lub organizacje działające na rzecz suwerenności i bezpieczeństwa Państwa Polskiego. Przepis art. 7 ust. 3 pkt 2 cytowanej na wstępie ustawy stanowi, że ciężar dowodu spoczywa na byłym funkcjonariuszu m.in. urzędu bezpieczeństwa, iż podczas zatrudnienia w tym resorcie wykonywał wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Wyjaśnienia zainteresowanego w tym zakresie nie zostały podważone. Bezspornym jest, że istniała w latach powojennych w strukturze organów bezpieczeństwa tzw. sekcja niemiecka, która swoim zainteresowaniem obejmowała byłych obywateli Rzeszy Niemieckiej wrogo nastawionych do władz polskich.

W związku z powyższym X. w sposób wystarczający udowodnił, że pracując w tzw. sekcji niemieckiej wykonywał wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Stanowiska zawartego w pisemnym wystąpieniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2002 r. stwierdzającego, iż sam fakt pracy w strukturach bezpieczeństwa publicznego w latach 1944-1956 winien skutkować pozbawieniem sędziego lub prokuratora prawa do stanu spoczyнку, nie da się obronić, gdyż ustawodawca inaczej by sformułował przepis art. 7 ust. 3 pkt 2 cytowanej na wstępie ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. Żaden z przeprowadzonych dowodów przez Krajową Radę Sądownictwa nie wskazywał, że X. działał przeciwko interesom Państwa Polskiego i stosował represje za działalność niepodległościową polityczną lub obronę praw człowieka.

W związku z powyższym, cytowanej powyżej Instrukcji Nr [...] z dnia 8 października 1955 r. nie można interpretować rozszerzająco, gdyż jak to stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w swym wyroku z dnia 17 stycznia 2002 r. "powinność rzeczywistością nie jest", a ewentualna akceptacja stanowiska Ministra Sprawiedliwości „oznaczałaby, że przewidziany w art. 7 ust. 3 pkt 2 wyjątek w

odniesieniu do służby w Urzędzie Bezpieczeństwa byłby całkowicie zbędny", gdyż rozumując inaczej "ustawodawca przewidziałby możliwość niemożliwą do zrealizowania".

Odnosnie tzw. charakterystyki wystawionej przez zastępcę Naczelnika Wydziału III Wojewódzkiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Publicznego [...] z dnia 5 stycznia 1956 r. stwierdzić należy, iż żaden dowód nie podważa tezy, że co werbowany przez zainteresowanego X. agent byłby skierowany do innej służby niż do rozpracowywania wrogich środowisk niemieckich.

Pismem z dnia 27 maja 2004 r. Minister Sprawiedliwości odwołał się od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 marca 2004 r. i wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W ocenie Ministra Sprawiedliwości stanowiska KRS nie można uznać za słuszne, a zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem, bowiem naruszone zostały przepisy art. 7 ust. 1 pkt 2 oraz art. 7 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości analiza struktury organizacyjnej i zakresu oraz charakteru zadań należących do Komitetu ds. Bezpieczeństwa Publicznego pozwala na stwierdzenie, iż funkcjonowanie tego organu w zasadzie polegało na kontynuowaniu zadań Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego i podległych mu jednostek organizacyjnych, czyli wykonywaniu zadań związanych z ochroną ówczesnego ustroju totalitarnego i zajmowaniu się sprawami tzw. przestępstw politycznych. W ocenie Ministra Sprawiedliwości X. nie wykazał w dostateczny sposób, iż podczas służby w strukturach organów bezpieczeństwa publicznego wykonywał wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej.

W odpowiedzi na odwołanie X. zakwestionował kompetencję Ministra Sprawiedliwości do składania do Sądu Najwyższego odwołania od uchwały KRS. Zdaniem skarżącego Minister Sprawiedliwości nie jest osobą uprawnioną w rozumieniu art. 13 ust.2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ponadto odwołanie to nie spełnia wymagań formalnych kasacji, ponieważ Minister nie wskazał w nim w jaki sposób zostały naruszone wskazane w odwołaniu przepisy

prawa, mianowicie art. 7 ust. 1 pkt 3 (w rzeczywistości Minister Sprawiedliwości powołał się na przepis art. 7 ust. 3 pkt 2). Przedstawienie w odwołaniu ewolucji aparatu bezpieczeństwa nie stanowi wskazania sposobu naruszenia prawa, w gruncie rzeczy odwołanie jest polemiką z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez KRS, którym skarżący przeciwstawia własne przekonania, przypuszczenia względnie odczucia. X. powołał się nadto na okoliczność, iż – jego zdaniem - ustawa z dnia 17 grudnia 1997 r. nie odnosi się do Komitetu Bezpieczeństwa Publicznego, a jedynie do zatrudnienia w Urzędzie Bezpieczeństwa, Służbie Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy stwierdzić, że zawarty w odpowiedzi na odwołanie zarzut braku kompetencji Ministra Sprawiedliwości do wystąpienia z odwołaniem od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, stwierdzającej brak okoliczności powodujących utratę prawa do stanu spoczynku, jest nietrafny. Skoro Minister Sprawiedliwości może wystąpić z wnioskiem o wydanie uchwały stwierdzającej okoliczności wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r., uzasadniające utratę prawa do stanu spoczynku, to odwołanie od uchwały w tym przedmiocie przysługuje wszystkim zainteresowanym, a więc także podmiotom uprawnionym do złożenia wniosku. Należy zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w odpowiedzi na odwołanie, że powołana ustawa, określając w art. 7 ust. 1 pkt 2 instytucje związane ze stosowaniem represji wobec osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego nie wymieniła Komitetu Bezpieczeństwa Publicznego, w którym był zatrudniony zainteresowany X. Nie oznacza to jednak, że wymieniony przepis nie ma zastosowania do zainteresowanego. Z przedstawionej w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości ewolucji organów bezpieczeństwa w Polsce wynika, że utworzony w 1954 r. Komitet do spraw Bezpieczeństwa Publicznego przejął zakres działania Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego i urzędów bezpieczeństwa. Art. 7 ustawy z 1997 r. posługuje się ogólnym określeniem o zatrudnieniu, pełnieniu służby lub funkcji w "strukturach Urzędów Bezpieczeństwa, Służby Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej".

Wymieniona ustawa z dnia 17 grudnia 1997 r. ma charakter regulacji szczególnej, mającej na celu ograniczenie dostępu do przyznanego sędziom i prokuratorom przywileju w postaci prawa do stanu spoczynku. Ustawodawca związał utratę tego przywileju m.in. z zatrudnieniem, pełnieniem służby lub funkcji w strukturach Urzędów Bezpieczeństwa, Służby Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej, a także w nadzorujących je komórkach zwierzchnich, związanych ze stosowaniem represji wobec osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego w latach 1944 - 1956 (art. 7 ust. 1 pkt 2. Równocześnie w ustępie 3 wymienionego art. 7 ustawodawca postanowił, że przepisów ust. 1 pkt 1-4 nie stosuje się wobec osób, które udowodnią, że do służb i organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, zostały skierowane przez organizacje niepodległościowe lub przez te organizacje były zwerbowane w celu udzielenia im pomocy oraz osób, które udowodnią, że podczas zatrudnienia, pełnienia służby lub funkcji w wymienionych strukturach, jednostkach i na stanowiskach, wykonywały wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Z tego ostatniego przepisu wynika, że stwierdzenie faktu zatrudnienia, pełnienia służby lub funkcji w jednostkach organizacyjnych wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 2 nie przesądziła w sposób definitywny utraty prawa do stanu spoczynku. Możliwość wyłączenia tego skutku została jednak uzależniona od udowodnienia przez zainteresowanego wymienionych okoliczności wyłączających utratę prawa do stanu spoczynku.

W świetle przytoczonej regulacji prawnej nie zasługuje na akceptację pogląd Ministra Sprawiedliwości, reprezentowany w toku postępowania przed KRS oraz w odwołaniu od uchwały KRS, że dla pozbawienia X. prawa do stanu spoczynku wystarczy sam fakt zatrudnienia w strukturach bezpieczeństwa publicznego i nie jest potrzebne badanie, czy pełniąc służbę wykonywał zadania związane represyjnie wobec osób lub organizacji działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego (pismo z dnia 12 grudnia 2000 r.). Sąd Najwyższy podziela stanowisko wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 stycznia 2002 r. II SA 1585/01, że sam fakt pełnienia służby w organach bezpieczeństwa publicznego nie skutkuje automatycznie pozbawieniem prawa do stanu spoczynku, zainteresowany ma możliwość wykazania, że wykonywał w tym

czasie wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Ministra Sprawiedliwości z Instrukcji Nr [...] z dnia 8 października 1955 r. dotyczącej zadań wykonywanych w latach 1955-1956 przez Wydział III Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego wynika, że jednostkom operacyjnym w tym wydziale powierzono w istocie osłabienie działalności niepodległościowej w jednostkach emigracyjnych, rozbicie tych inicjatyw w łonie emigracji powrześniowej, osłabienie autorytetu jej przywódców przez zorganizowanie odpowiedniej propagandy repatriacyjnej dla zachęty do pozornie bezpiecznej akcji powrotu do kraju, inwigilację powracających do kraju pod kątem sprawdzenia podejrzeń o ich działalność na zlecenie wrogich ośrodków.

Należy w związku z tym zauważyć, że zawarta w art. 7 ust. 3 regulacja przewidująca, że przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1-4 nie stosuje się wobec osób, które udowodnią, że podczas zatrudnienia, pełnienia służby lub funkcji w strukturach, jednostkach i na stanowiskach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 wykonywały wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, odnosi się do osób i ich działań (zachowań), a nie do charakteru danej struktury organizacyjnej. Zatrudnienie (pełnienie służby) w jednostce organizacyjnej, do zakresu działania której należały sprawy związane z sankcjonowanym działaniem nie przesądza o tym, że - w przypadku sędziów - automatycznie zostają pozbawione prawa do stanu spoczynku.

Minister Sprawiedliwości nie uwzględnił okoliczności, że Wydział III Komitetu Bezpieczeństwa Publicznego w [...] obejmował kilka sekcji, z różnym zakresem działania. Nie jest kwestionowany fakt, że X. pełnił służbę w sekcji 3 tego Wydziału, do zadań której należały sprawy przejawów antypolskiej działalności wśród ludności autochtonicznej. Wymieniona okoliczność, akcentowana zarówno przez Naczelny Sąd Administracyjny w powołanym wyżej wyroku, jak i przez Krajową Radę Sądownictwa w zaskarżonej uchwale, ma istotne znaczenie ponieważ w ówczesnych warunkach w środowiskach autochtonicznych nie występowały osoby lub organizacje działające na rzecz suwerenności i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Nie przesądza to jeszcze całkowicie

kwestii, że X. wykonywał w tym czasie wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem wymienionych organizacji i osób. Istotne w tym kontekście jest, czy rzeczywiście zakres działalności X. był ograniczony do spraw należących do sekcji 3 Wydziału III oraz jaką pozycję miał w Wydziale III.

Dowód, że zainteresowany wykonywał wyłącznie zadania nie związane ze zwalczaniem organizacji oraz osób działających na rzecz suwerenności niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej obciąża jego samego (art. 7 ust. 3 pkt 2). Zakres środków dowodowych, którymi może dysponować osoba zainteresowana w wielu przypadkach doznaje ograniczeń przez znane praktyki niszczenia akt byłych urzędów bezpieczeństwa oraz ograniczenia w korzystaniu z dowodu w postaci zeznań świadków z powodu zgonu osób mających wiadomości w sprawie oraz w związku z upływem czasu. W rozpoznawanej sprawie X. spotkał się z wymienionymi trudnościami, które dokumentuje postępowanie prowadzone przez Krajową Radę Sądownictwa. W tych warunkach istotne znaczenie przypada dokumentom zawartym w aktach osobowych X. z okresu służby w Komitecie Bezpieczeństwa Publicznego (Rejestr akt sądowych niejawnych). Wynika z nich, że w zakresie zajmowanego stanowiska X. najpierw zajmował stanowisko referenta w sekcji 3 Wydziału III (wrzesień 1955 r.), następnie (styczeń 1956 r.) był chorującym bez pracy operacyjnej i bez agentury, w maju 1956 r. został oficerem operacyjnym w sekcji 3 w Wydziale III Komitetu. 31 grudnia 1956 r. X. został zwolniony ze służby w Komitecie Bezpieczeństwa Publicznego, a następnie przeniesiony do dyspozycji Komendy Wojewódzkiej MO. W związku z przekazaniem do KW MO w aktach osobowych zamieszczono notatkę: pracownik dobry, ale nie chce pracować operacyjnie. Zdaniem Sądu Najwyższego, wymienione dane, uzupełniają i zarazem potwierdzają zeznania świadków oraz wyjaśnienia zainteresowanego oraz prowadzą do wniosku, że Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale z dnia 18 marca 2004 r. trafnie odmówiła stwierdzenia w stosunku do sędziego wstanie spoczyńcu X. okoliczności wymienionych art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. Uzasadnia to, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082), oddalenie odwołania.